

jätta, hakkas minu isaga kohut käima selle raha pärast, ja finnis koguni walewandega enesel õiguse olewa, nii et wiimaks kohtu poolest meie wesk ja meie põllumaad saiwad oktsioni wiisil äramüüitud, wana petis ostis isegi neid omale.

Oh ja kallis aeg, mis waene kord nüüd meie kätte tuli! Kristobw Pühler hakkas sinna paika, kus meie endine maja oli seisnud, suurt uhket maja ehitama, aga minu isa läks pääwateenistust otsima. Kui ma teda esimest korda nägin, leiwakot kaelas, ühe naabri teule minewa, kippus nut wägi-se peale, aga isa noomis mind ja ütles: „Ole rahul, armas laps, raha on küll kuf-rust kadunud aga mite rahu südamest, küll Jumal meid ei jätta abita.“

Kiibe näljaaeg tuli meie maale, hulk rah-wast suriwad nälga, meie elasime isa ühest pääwast teise nõnda tasahiljusesti, ja saime Jumala abiga isa läbi, aga Kristobw Pühler jäi rikkaks meheks. Ehk tema küll möldri teenistust ei olnud õppind, hakkas ommeti omast käest seda ammetit pidama,

aga oma poega Pastjanit, kellele wesk kord pidi paranduseks jääma, lastis ta möldri ammeti peale hoopis wäljaõppida, et temast täis mölder pidi saama. Näitas möwikord, nagu paneks ülekohus wanamehe südant natu-te tufsuma, sest ükskord rääkis mu isaga ja pakkus oma poega Pastjanit mulle koguni kofijaks, aga isa ei tahtnud sest midagi teada, oli isa sant, poeg oli weel sandim, ja ennegu, ütles minu kadunud isa, peab wesi tulega segama ja hunt lambaga koku sobima, kui et Pastjanist ja minust üks paar pidi saama.

Pastjan läks wöörale maale reisima, wana Kristobw tallitas senni üksi möldritööd. Ühel kalli pühapääwa hommikul käiswad jälle wesk rattad, — wanamehel ei olnud pühapääwa ega argipääwa wahet olemas, — korraga lõppes rataste mürim ja kolm ära ja rattad jäiwad järsku seisma. Minu isa, kel isa alles möldri weri joontes litgus, pani seda wääga imeks, aga enne kui sõna sai launumud, fargas majapidaja wanamoor weskist wälja uulitsa peale, kirjendas: